

za 100 kg. tkanin półwełnianych kolorowych	Zł. 69.30
za 100 kg. tkanin z jedwabiu sztucznego, kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. tkanin półjedwabnych kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. wyrobów dzianych bawełnianych białych	„ 3.—
za 100 kg. wyrobów dzianych bawełnianych kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. wyrobów dzianych wełnianych kolorowych	„ 95.—
za 100 kg. wyrobów dzianych półwełnianych kolorowych	„ 69.30
za 100 kg. wyrobów dzianych z jedwabiu sztucznego, kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. wyrobów dzianych półjedwabnych kolorowych	„ 51.50

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 5-go dnia po ogłoszeniu. Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 6 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 678).

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

880.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 15 listopada 1928 r.

w sprawie zmiany wyjaśnień uzupełniających taryfy celnej.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) tudzież ustępu 2 art. 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządzam co następuje:

§ 1. Wyjaśnienia do poz. 167 taryfy celnej, zawarte w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 12 lutego 1926 r. w sprawie wyjaśnień uzupełniających taryfę celną (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 304) uzupełnia się następującym punktem:

12) W razie przywozu maszyn do szycia w stanie rozebranych żeliwne kadłuby takich maszyn, nawet bez wmontowanych części mechanizmu, podlegają oczeniu według poz. 167 p. 27 taryfy celnej na równi z niekompletnymi maszynami do szycia.

§ 2. Wyjaśnienia do poz. 173 taryfy celnej, zawarte w załączniku przytoczonym w § 1 niniejszego rozporządzenia otrzymują następujące brzmienie:

1) Części kołowców z gumy, drzewa, skóry, celluloidu, papiermaché i t. p. materiałów pospolitych (rączki, pedały, hamulce, wentyle, torebki i t. p.) przywiezione oddzielnie od kołowców, lub wraz z nimi lecz w ilości

nadmiernej, podlegają cłu według odpowiednich pozycji taryfy celnej, zależnie od jakości materiału i wykończenia.

Te same wyroby wprowadzone razem z kołowcami i w ilości odpowiedniej dla zwykłej ich obsługi, podlegają cłu łącznie z kołowcami według pozycji 173 p. 3 taryfy celnej.

2) Ramy kołowcowe, nadchodzące osobno, nawet nie połączone z innymi częściami, podlegają oczeniu według poz. 173 p. 3 taryfy celnej jako kołowce niekompletne. Części kołowcowe nadchodzące w jednej przesyłce wraz z ramą kołowcową i stanowiące komplet, podlegają oczeniu według tejże pozycji i punktu jako kołowce w stanie rozebranym.

3) Według pozycji 173 p. 7 taryfy celnej podlegają oczeniu tylko części kołowców metalowe, [względnie z przeważającą ilością metalu, niezależnie od stanu obróbienia, z wyjątkiem ramy, o ile bez takiej ramy nadchodzą.

4) Przy odprawie celnej samochodów klasyfikację grupową (p. 8 i 10) należy stosować tylko do samochodów kompletnych.

Jeżeli więc do odprawy celnej dostawiony zostanie samochód bez jakiegokolwiek części, jak np. bez silnika, kół, opon, uchwytów dla zapasowych opon, akumulatora, prądnicy, startera (motorek elektr. uruchamiający silnik), drzwiczek, szyb, przednich i okiennych, zderzaków przednich i tylnych, amortyzatorów i t. p., niezbędnej do pełnego kompletu, należy go klasyfikować nie według wagi rzeczywistej, lecz według wagi ustalonej dla typu tegoż samochodu w stanie kompletnym. O ileby waga typu, do którego należy zdekompletowany samochód, nie mogła być przez urząd celny ustalona, wówczas ma być taki zdekompletowany samochód zaklasyfikowany nie według stawki odpowiadającej jego rzeczywistej wadze, lecz według najwyższej stawki, jaką przewiduje taryfa celna dla danego punktu (p. 8 lit. d. względnie p. 10 lit. b. poz. 173).

Samochody, rozłożone na części, nadchodzące w jednej przesyłce, podlegają oczeniu tak jak samochody zmontowane z zastosowaniem zasad, wyrażonych w ustępie poprzednim.

W razie nadejścia w jednej przesyłce kompletnego podwozia (z motorem i na kołach) oraz karoserji do tegoż podwozia, chociażby podwozie i karoserja zapakowane były w oddzielnych skrzyniach, należy traktować przesyłkę jako kompletny samochód z zastosowaniem zasad, wyrażonych powyżej.

5) Przy klasyfikacji podwozi samochodowych, nadchodzących bez karoserji według poz. 173 p. 11 lit. a. I—IV taryfy celnej, należy uwzględniać tylko podwozia kompletne.

Jeżeli więc do odprawy celnej dostawione zostanie podwozie bez jakiegokolwiek części składowej, jak np. bez silnika, kół, opon, uchwytów dla zapasowych opon, akumulatora, prądnicy, startera, zderzaków, amortyzatora i t. p., niezbędnej do pełnego kompletu, należy je klasyfikować nie według wagi rzeczywistej, lecz według wagi ustalonej dla typu tegoż podwozia w stanie kompletnym. O ileby waga typu, do którego należy zdekompletowane podwozie, nie mogła być przez urząd celny ustalona, wówczas ma być takie zdekompletowane podwozie zaklasyfikowane nie według stawki odpowiadającej jego rzeczywistej wadze, lecz według

najwyższej stawki, jaką przewiduje taryfa celna dla podwozi (poz. 173 p. 11 lit. a. IV).

Podwozia kompletne, lecz rozłożone na części, nadchodzące w jednej przesyłce, podlegają oceniu tak jak podwozia zmontowane.

6) Motocykle kompletne, lecz rozłożone na części, nadchodzące jednocześnie podlegają według poz. 173 p. 13 taryfy celnej oceniu tak jak motocykle zmontowane.

7) Według poz. 173 p. 17 taryfy celnej podlegają oceniu metalowe części samochodów, cykloetek i motocykli, oprócz osobno wymienionych, o ile one nadchodzą w pojedynczych sztukach lub w takich zespołach, których żadną miarą nie można uważać za zdekompletowane podwozia, czy samochody, względnie cykloetki lub motocykle.

§ 3. Z wyjaśnień do pozycji 187 i 188 taryfy celnej, zawartych w załączniku przytoczonym w § 1 niniejszego rozporządzenia uchyla się punkt 4.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

881.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 23 listopada 1928 r.

w sprawie wykonania niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych.

Na podstawie artykułu 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 258 i Nr. 53, poz. 512) zarządzam co następuje:

Do art. 1.

§ 1. Zakładami kształcenia kandydatów na nauczycieli szkół powszechnych, przez ukończenie których uzyskuje się dyplom na nauczyciela szkół powszechnych, są państwowe lub prywatne z prawami szkół państwowych:

- a) seminarja nauczycielskie,
- b) kursy nauczycielskie,
- c) pedagogja,
- d) klasa seminarjalna Wyższego Liceum Uczelni im. Dąbrowski w Poznaniu.

Dyplom na nauczyciela szkół powszechnych można uzyskać również przez złożenie w charakterze eksterna bądź egzaminu końcowego w jednym z wymienionych zakładów, bądź egzaminu przed ustanowieną w tym celu państwową komisją egzaminacyjną na nauczycieli szkół powszechnych.

§ 2. Świadectwa, wydane przez wymienione w § 1 zakłady i komisje egzaminacyjne według dotychczasowych przepisów są równoznaczne z dyplomami na nauczyciela szkół powszechnych w rozumieniu art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych.

Do art. 7.

§ 3. Do dnia 30 czerwca 1929 r. nauczyciele czynni w dniu 1 kwietnia 1928 r. w publicznych szkołach powszechnych w województwach, w których odbywał się drugi egzamin nauczycielski (egzamin kwalifikacyjny), mogą zdawać egzamin praktyczny według zasad, obowiązujących dotychczas dla drugiego egzaminu nauczycielskiego (egzaminu kwalifikacyjnego).

Świadectwa drugiego egzaminu nauczycielskiego (egzaminu kwalifikacyjnego), wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, względnie w myśl ustępu pierwszego niniejszego paragrafu do dnia 30 czerwca 1929 roku, są równoznaczne ze świadectwami z praktycznego egzaminu na nauczyciela publicznych szkół powszechnych w rozumieniu art. 7 cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Do art. 8.

§ 4. Do uznawania w myśl art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych pracy w szkole innej niż publiczna szkoła powszechna za pracę, uprawniającą nauczyciela publicznej szkoły powszechniej do przystąpienia do praktycznego egzaminu na nauczyciela publicznych szkół powszechnych, uprawnieni są Kuratorowie Okręgów Szkolnych.

Do art. 12.

§ 5. Zwalniając nauczyciela od obowiązku złożenia egzaminu praktycznego na nauczyciela publicznych szkół powszechnych, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przyznaje tem samem nauczycielowi kwalifikacje zawodowe do ustalenia w publicznych szkołach powszechnych.

Do art. 15.

§ 6. Osoby, które nie ukończyły państwowego wyższego kursu nauczycielskiego lub zakładu równorzędnego, mogą uzyskać kwalifikacje dodatkowe w rozumieniu art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych przez zdanie egzaminu przewidzianego w obowiązującym statucie Państwowych Wyższych Kursów Nauczycielskich.

§ 7. Za zakłady równorzędne w rozumieniu art. 15 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z państwowym wyższym kursem nauczycielskim uznaje się:

- a) państwowe pedagogja,
- b) Państwowy Instytut Robót Ręcznych w Warszawie,